

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. szeptember 19.
(vasárnap este)

Horváth Géza

VÁGYÓDÁSUNK FORRÁSA ÉS IRÁNYULTSÁGA

Énekek: 685, 613

Alapige: Zsidók 11,13-16

„Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. És hogyha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, lett volna idejük a visszatérésre. Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost.”

Igehirdetés

Sok szeretettel köszöntöm az egybegyűlt gyülekezetet, különösen azokat, akik talán először vannak itt közöttünk, mert valaki elhívta őket erre vagy ezekre az alkalmakra. Kívánjuk, hogy érezzék otthon magukat, és amikor hallják Isten igéjét, azt nyitott szívvel és odaszánt élettél tegyék! A gyülekezet történetében először talán tavaly maradt el ez a szeptemberi evangélizációs hét; ezért most különösen hálát adunk Istennek, hogy az idén újból megtarthatjuk.

Ennek a hétnek az összefoglaló címe: Isten nem szégyelli népét. Ahogy az lenni szokott, az evangélizációs hetet tartó testvérünk szolgálata hétfőtől péntekig tart, így én kezdem, és Isten segítségével majd szombaton és vasárnap befejezem. A ma estének, valamint a szombatnak és vasárnapnak üzenetei is illeszkednek ehhez a gondolatsorhoz, amit a holnaptól szolgáló testvérünk is innen vett, a Zsidók 11,16-ból: Isten nem szégyelli népét. Az eredeti cím úgy hangzott: Isten nem szégyelli Izráelt, csak azért módosítottunk egy kicsit rajta – közös megegyezéssel –, mert esetleg félreérthető lehet. Ezen a héten majd Izráelről, vagyis Jákóbról lesz szó, aki úgy született, mint Jákób, és Isten kegyelméből lett Izráel. Jákób jelentése az, hogy csaló, Izráel pedig azt jelenti, hogy Isten harcosa, Isten hőse.

Ma lelki Izráelen azokat az embereket értjük, akikről a János 1,12-13 beszél: *„Valakik pedig befogadták Őt”* – tudniillik Jézus Krisztust –, *„hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.”* – Kik tehetik ezt? – *„Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek.”* Tehát, lelki Izráelen azokat a hívőket értjük, akiknek hit által Jé-

VÁGYÓDÁSUNK FORRÁSA ÉS IRÁNYULTSÁGA

zus Krisztus lakozást vesz a szívükben, és ez az életükön meg is látszik, mert így járnak. Meglátszik a külsejükön is, de legfőképpen a döntéseiken, a cselekedeteiken, meglátszik a más emberekhez való viszonyulásukon, a munkájukon és a pihenésükön is, egyszóval mindenben. Családi életükben és azon kívül, mindenben meglátszik az, hogy Jézus Krisztus Ura az életüknek. A Jelenések könyvének 1. részében olyan gyönyörű, testvérek, amikor az öreg János apostol Patmosz szigetén a látomást leírja: „*kegyelem néktek és békesség ... Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyosság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mindörökkön örökké*”. Tehát, lelki Izráelen ezeket értjük, akik már itt a földön megmosattak a Bárány vérében. Jézus Krisztus letörölte az ő bűneiket, elmondta nekik azt, amit az asszonyrak mondott: „*eredj el, és többé ne vétkezzél*”, felmentelek téged, rendezve van a számla, eleget tettem érted az Atyánál, kifizettem a büntetést, kifizettem az adósságodat, ezért szabad vagy, ebben a szabadságban élj, és ebben a szabadságban maradj meg!

Így olvassuk a mai igében, testvérek, hogy Isten nem szégyelli az ilyeneket az ő népének nevezni. Mindig nagyon-nagy baj volt, amikor Isten azt mondta az Őszövetségben, hogy ez a nép nem az én népem, ez a te néped, Mózes. De itt olyanokról ír a Zsidókhoz írt levél, akiket Isten vállal, akiket Isten felvállal, nem szégyelli Isten ezeket az embereket népének nevezni.

És ez azért is olyan csoda, mert a csipkebokor történetében, 2Mózes 3-ban, emlékszünk rá, amikor Mózes megáll, és látja, hogy a bokor ég, de nem emésztetik meg. Ekkor egy hangot hall, aki azt mondja: „*Én vagyok ... Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene.*” Hogy' csodálkozhatott Mózes, hogy' csodálkozhattak az Őszövetség szentjei, amikor Isten azt mondja, hogy én összekötöm a nevetem ezekkel: Ábrahámnal – ismerjük az életét –, Jákóbbal –, óróla lesz szó, testvérek, hogy milyen huncut volt, hogy milyen anyagias volt, hogy mindenkit be akart csapni ez az ember –, és Isten nem szégyelli azt mondani, hogy Ő ennek és ezeknek az embereknek az Istene. Nem szégyelli Isten, hanem vállalja és felvállalja. És bennünket is összekapcsol, testvérek, mert mi már ezt, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, úgy értjük az Újszövetség óta: Jézus Krisztusban pedig Atyánk. Mert Jézus Krisztus tanított meg arra, hogy Ő általa és Ő érte mi azt kiálthatjuk, hogy Abba, Atya, Atyánk! Így szólíthatjuk meg Istent, ez a nagy örömhír, testvérek! Lehet, hogy olyan életet él-tél, amikor nem vállalt fel téged a házastársad, nem vállalt fel téged a gyermeked sem. Ismertem olyan gyerekeket, akiknek az apjuk részeges volt, és a gyerekek szégyellték, nem vállalták fel, vagy az anyjukat nem vállalták fel a parázna élete miatt. Isten pedig felvállalja az ilyeneket, de csak akkor, ha róluk is azt lehet elmondani, amit itt az Ige mond, hogy „*hitben haltak meg mindezek*”. Testvérek, csak akkor, ha végbe megy Istennek ez a csodálatos kegyelme valakinek az életében, hogy a múltat eltörli. Itt igaz lehet, hogy „a múltat végképp eltörölni”, mert Jézus Krisztus eltörli a múltat. Nem szégyelli őket Isten. Egy ilyen embert, mint Jákób, akinek a neve is azt jelenti, hogy csaló, Isten nem szégyell, mert Izráellé tette, átformálta, és megajándékozta.

Szeretném, ha úgy hallgatnánk az ígét ezeken az estéken, amelyek majd következnek, hogy itt rólunk van szó. Még régebben Németországban kiadtak egy könyvet, az akkori Evangéliumi Iratmisszió, amelynek az volt a címe: Rólad van szó! Nagyon jó, fiataloknak szóló történetek vannak benne, és a címe nagyon megfogott: rólad van szó. Tulajdonképpen az evangelizáció mindig erről szól, hogy amikor azt

mondjuk, hogy Isten nem szégyelli Izráelt, akkor azt mondhasd, hogy Isten nem szégyell engem. Tedd oda a nevedet Izráel neve helyére, és mondd azt, hogy Isten felvállal engem, nem szégyell engem, itt rólam van szó, itt nekem szól az ige.

Nézzük meg, testvéreim, kik tartoznak ide, akiket Isten nem szégyell! Amiről azt mondja a 16. vers, hogy „*nem szégyelli őket Isten, hogy Istenüknek neveztessék*”, felvállalja őket. Nézzük meg, hogy mit mond ez a 4 vers! Ebben a 4 versben legalább 4 olyan dolog van, amiről érdemes beszélni, és amit feltétlenül ki kell emelni.

Az egyik így hangzik: „*hitben haltak meg mindezek*” (13. vers). Tudniillik az előző versek beszélnek Ábelről, Énókról, Noéről, Ábrahámról, Izsákról, Jákóbról és Sáráról. A 13. vers pedig abban összegzi őket, hogy „*hitben haltak meg*”. Igen, testvérek, mert az előző versek arról tesznek bizonyosságot, hogy hitben éltek. Azért halhattak meg hitben, mert hitben is éltek. Olyan nincs, testvérek, hogy valaki nem hitben élt, de majd hitben hal meg! De olyan van, és egészen bizonyos, hogy aki hitben él, az hitben fog meghalni is, mert „*boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg*”. Ne arra figyeljünk, hogy hitben meghaltak, hanem arra, hogy hitben éltek, hogy hit által miket vittek véghez, a hit hogyan mutatkozott meg a gondolkozásukban, a döntéseikben, az életvitelükben, a családjukban mit jelentett az, hogy a hitnek van következménye az életükre nézve. A 11. részt úgy ismerjük, hogy a hit hősei. De én úgy látom, és így is szoktam hirdetni, hogy nem a hit miatt lettek ők hősök, testvérek, hanem azért, ami az ő hitükből fakadt, ami a hitük következménye volt, az tette őket hőssé. Figyeljük meg, hogy miért sorolja fel a Biblia ezeket, hogy a hit hősei voltak! Ábrahám, mikor hallotta a hívó szót, akkor elindult, „*nem tudva, hova megy*”. Képzeljük el, hogy az akkori világnak egy gazdag, tehetős embere elindul az ismeretlenbe, ott hagy mindent. Olyan fejlett várost hagyott ott, testvérek, amikor a régészek felfedezték és leírták, hogy abban az időben már ott szennyvízvezeték volt. Mózes szüleiről mit mond a Szentírás? Azt, hogy „*nem féltek a király parancsától*”. De miért nem féltek? Mert olyan bátrak voltak? Nem! Azért, mert hittek. Hitték azt, hogy az ő Istenük uralkodik, Ő nagyobb, mint a fáraó, Neki nagyobb a hatalma és az ereje, és ezért rejtegették a gyermeket, mert „*nem féltek a király parancsától*”. És sorolhatnám tovább ezeket a hősöket, testvérek, akiknek tulajdonképpen volt élő hitük, és ez meg is mutatkozott az életükben. Azt mondja az Ige nekünk, hogy „*mutasd meg a te hitedet a te cselekedeteidből*”.

Amikor gyerek voltam, és ha a szüleink valamit kértek, fűt-fát ígértünk sokszor, és a szüleim nagyon sokszor mondták nekem, hogy persze, szájjal. Hát igen, amikor valamit mondunk, egy lépést sem teszünk, de azért mondjuk szépen. Szájjal mi nagyon sok mindent tudunk, de ezek nem szájhősök voltak. Nem a szájnak, hanem a cselekedeteknek voltak a hősei, amelyek hitből fakadtak, amelyek igaz voltukból, megigazitott életükből fakadtak.

„*Hitben haltak meg mindezek.*” Testvérek, hitben meghalni csak akkor lehet, ha hitben élünk. Én nem tudom, ti hogy készültök a halálra. A fiatalok se mondják, hogy ó, ez tőlünk még nagyon messze van! Nekem több ismerősöm is volt, akik nagyon fiatalon haltak meg. Nagyon kell készülnünk arra, hogy ha mi hitben akarunk meghalni, ha nekünk a halálunk óráján kellene valami kapaszkodó, valami reményesség, akkor nekünk hitben kellene élni, mert csak akkor halhatunk meg hitben, hogyha hitben is élünk!

A hitvallásunk nagyon szépen összefoglalja, hogy mi a hit a Biblia szerint: az a hit, amikor valaki elhiszi, hogy Isten neki bűnbocsánatot, igazságot és örök életet ad

VÁGYÓDÁSUNK FORRÁSA ÉS IRÁNYULTSÁGA

kegyelemből, egyedül Krisztus érdeméért. Az ebből való hit az, ami élő, valós hit. Van olyan hit, ami Isten előtt semmi; és van olyan élő hit, ami Isten előtt kedves, akiket Isten nem szégyell. Azokat semmiképpen nem szégyelli Isten, akik hisznek az Ő egyszülött Fiának nevében, akik komolyan veszik azt, hogy ha az Atya rámutat Jézusra: „Őt hallgassátok!”, Vele éljetez, Őt kövessétek, Benne legyetek elrejtve, akkor Isten nem szégyelli azokat, akik ezt megteszik, akik Jézus Krisztusban élnek. Pál apostol így mondja a Galatákhöz írt levelében: „*élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem*”. A Biblia szerint ez a hit. Mivel evangélizáció van, ezért meg kell, hogy kérdezzem: hiszel-é te az Isten Fiában? És ezzel a hittel hiszel-é te az Isten Fiában?

Aztán a második, amit olvasunk az Igében, hogy „*vallást tévén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. Mert akik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek*”. Idegenek és vándorok ezen a földön, ez azt jelenti, hogy jobb hazát keresnek. Testvérek, a hívő embernek, úgy érzem, hogy ez a világ rettenetes, nagyon furcsa, olyan idegen!

Hadd mondjak el egy történetet! Amikor 6 éves koromban elmentem az általános iskolába, mindenkinek kék iskolaköpenye volt. Emlékszem, hogy akkor hogyan gondolkoztam: nekem a kék iskolaköpeny borzasztó furcsa volt. Nem is tudtam, hogy van kék köpeny. Kérdik tőlem, hogy te nem tudod, hogy ide kék köpeny kell? Mondom: nem, mert nálunk mindenki fehér köpenyben jár, nem tudtam, hogy van kék köpeny. Nekem az egy idegen világ volt, Testvérek, de ha onnan valaki bejött volna hozzánk, neki meg az lett volna idegen.

Ezek az emberek vallást tettek arról, hogy idegenek ebben a világban. Ma délben egy kedves testvérünket temettük Rákospalotán, és ahogy megállok, a mellettem levő kocsiban bömböl a zene. Egy férfi ült benne, lehúzott ablakkal persze, hogy mindenki hallja. Nem baj ez, hallgassa nyugodtan, de az én szívemnek ez idegen, olyan idegen már. Egyszer én is ezt szerettem, vittem a kis rádiómat magammal, mert volt a mi fiatalkorunkban egy olyan műsor, hogy Slágerlista. Ki nem hagytam volna! És most, amikor hallom a zenét a kocsiból, hogy ez a férfi hallgatja, látszott a ruháján, hogy nem a templomból jön. Nekem ez idegen. Ha egy szép Hallelujah-ének szólt volna, akkor otthon éreztem volna magam.

Testvérem, te milyen világban élsz? Neked idegen az, amit a világ kínál, vagy pedig otthon érzed magad benne? Vagy ahol káromkodnak, ahol Isten nevét hiába felveszik, vagy ahol csúnyán beszélnek? Ez a kérdés, hogy neked idegen-e vagy tetszik-e ez.

Azt olvassuk az Igében, hogy ezek „*idegenek és vándorok a földön*”, erről tettek vallást. De mit jelentett ez a környezetük számára? Azt, hogy hazát keresnek, mert itt idegenek és vándorok. Ahogy egy kedves lelki ének egyik sora mondja: „csak jövevény vándor vagyok itt lenn.” Jövevény és vándor vagyok, nincs itt állandó lakásunk, még ha a lakcímkártyánkra ez is van írva, az csak ideiglenes, „*mert a mi országunk mennyekben van*”, mondja az, akit Isten nem szégyell. Akit Isten felvállal, az úgy gondolkozik, hogy a mi országunk odafenn van. Szikszai Béni bácsi mondta nekünk: akkor miért gyakorolnád magad olyan dolgokban, aminek odaát úgysem lesz keletje? Inkább gyakorold magad azokban, amik odaát is lesznek!

Ezen a héten Isten Szentlelke gerjessze fel a mi szívünkben, hogy azok járjanak át bennünket, amik odaát is kellene! Vértessük fel magunkat azokkal, amik odaát

is jók: az Isten dicséretével, magasztalásával, a Bárány Jézus Krisztus énekével! Nem ezt kellene zengeni? Ennek odaát is lesz keletje, mert ezt éneklük a trón előtt, ez odaát is fontos, ezt tudjuk használni ott is!

A harmadik, amit olvasunk azokról, akiket Isten felvállal, és nem szégyell: nem fordultak vissza, pedig visszafordulhattak volna. Sundar Singh így írta egyik énekében: „Nincs visszaút. ... Mögöttem a világ, előttem a kereszt.” Testvér, ahhoz, hogy téged Jézus Krisztusban Isten vállaljon, ahhoz az kell, hogy indulj el a hit útján, és ne fordulj vissza! *„Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátratekint, nem alkalmas Isten országára”*. Abban az időben, amikor egyenes barázdákat kellett szántani, az emberek mindig kinéztek valamilyen fix pontot maguk előtt, mondjuk egy fát, és ha hátratekintettek, a barázda nem lett egyenes. Ők nem fordultak vissza, figyeljétek meg: *„Ha eszükbe jutott volna az, amelyből kijöttek, lett volna idejük a visszatérésre.”* De Ábrahám nem ment vissza, mert az Ige szerint nem jutott eszébe, hogy mit hagyott ott. Sokakkal találkoztam a szolgálatom alatt, testvérek, akik az életükben megláttak valamit, hogy ez választ el Istentől, ez az én nagy nyomorúságom, a Sátán itt tud a legjobban támadni. De amikor kidobták, azért úgy dobták ki, hogy vissza tudják venni. Nem lett a szívük szabad.

Sajnos, testvérek, az efézusbeli ébredés itt bukott el. A Cselekedetek könyve leírja, hogy amikor Efézusban az Ige megszólalt, a Krisztus keresztje hirdettetett, sokan elindultak, és a város főterén – ma így mondanánk – elégették a könyveket. Azokat a könyveket, amelyek varázslásról, babonáról, mindenféle, Isten előtt utálatos dolgokról szóltak. És a végén ott olvasunk egy ilyen félmondatot, hogy kiszámították annak értékét. Ez volt a baj, hogy ők úgy gondolták, hogy mi milyen sokat áldoztunk oda az Úrért, és elbukott az efézusi ébredés. A Jelenések könyve úgy ír az efézusi gyülekezetnek: *„az első szeretetedet elhagytad, ...térj meg, ... ha pedig nem, a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből”*. Ha mi valamit szemétnak ítélünk, érdemes kiszámítani az értékét? Nem számoljuk ki az értékét, hadd menjen a kukába, nem? Csak szabaduljunk meg tőle, ne ott legyen!

Mi van az életedben, amit így kellene kidobni, hogy nem szabad visszavenni, nem szabad visszamenni? Tudjátok, én olyan sokakat ismertem ez alatt a harmincegynéhány év alatt, mióta az Isten igéjét hirdetem, akik megindultak az evangelizációkon. Voltak olyanok is, akik már-már megindultak, vagyis nem indultak el, hogy rábízzák magukat az élő Krisztusra. Olyan szomorú, hogy sokan elindultak, de utána visszafordultak. Mentek egy darabig, aztán visszafordultak, mert jobban vonzotta őket a világ. Úgy, mint Démást, Pál munkatársát, mert jobban ragaszkodtak a világhoz, mert sajnálták azt, amit otthagytak a világban. Ezekről azt mondja Isten igéje, testvérek, hogy nem fordultak vissza, sőt, eszükbe sem jutott visszafordulni.

A negyedik, amit olvasunk: *„így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után”*. Csodálatos itt az Igében, hogy azokat nem szégyelli Isten, akik vágyának irányultsága a menny. A Kolossé-levélben így olvassuk: akik az odafelvalókat keresik, azokat Isten nem szégyelli. Jó lenne most felülvizsgálni, hogy milyen a te irányultságod, mi után vágyódsz! Fiatalkorunkban, ami után vágyódtunk, mindig addig-addig mentünk, míg el nem értük, meg nem csináltuk. Vonja a vágy a szívünket, de nem úgy születünk, hogy Isten felé vágyakozunk. Ezért énekeljük az énekben, hogy *„vágyaink szakítanak Tőled el...”*

Nagyon jól ismertem egy házaspárt, akikről egyszer szomorúan hallottuk, hogy elválnak, tönkrement a házasságuk. És amikor rákérdeztem, hogy mi volt a baj, ak-

VÁGYÓDÁSUNK FORRÁSA ÉS IRÁNYULTSÁGA

kor azt mondja a férj, hogy hazaért a munkából holtfáradtan, alig várta, hogy este megmosakodjon, lefeküdjön. A felesége odaült az ágyához, aki sokkal kevesebbet dolgozott, és sorolta, hogy nekik még mi nincs, mert a szomszédnak van, mit nem értek el, mit kell még megszerezni, és ebbe belefáradt valaki.

Mert a vágy, az irányultság nincs ott bennünk? Hogyne lenne! Ott van, de az, hogy jövevények és vándorok vagyunk ezen a földön, és közben telve vagyunk földi vágyakkal, földi célokkal, amelyek fölé szeretne emelni bennünket a mi Urunk, mert ezek *„jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után”*. Arról lehet észrevenni, hogy téged Isten egyszer majd – vagy ma is – nem szégyell, hogy vágyódsz-e a mennyei után, vagy pedig egészen más vágyaid, terveid és céljaid vannak, ami felé törekszel.

Testvérek, Ábrahámról beszél itt az Ige, amikor elment erről a földről, amikor meghalt – ma így mondanánk –, vagy Jákób, mennyi nehézség, éhség, vándorlás, kín, csalódottság után elértek a mennyei hazába, hogy csodálkozhattak, amikor színarany utcákon lépkedhetnek. Elgondolom, hogy Ábrahám, Izsák, Jákób, és a hithősök, a reformátorok, a gályarabok azt mondhatták: megérte, mert tényleg igaz, hogy *„amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek”*. Erre a földi életükre nézve, testvérek, ez az ő gazdagságuk, hogy Isten nem szégyelli őket.

Eszembe jutott ma a tékozló fiú példázata, bizonyára sokan ismeritek. Amikor a tékozló fiú hazamegy a disznók vályújától, akkor az atya megöleli. Egy évig laktam egy olyan fiúval egy szobában a katonaságnál, aki disznótelepen dolgozott. Nem kívánom senkinek. Nincs olyan szappan, nincs olyan spray, ami azt a szagot leviszi, amit átvesz a ruha meg a bőr. Elgondoltam – mikor ez a fiú bejött este, mindenki menekült a szobából –, és az atya, amikor ez a fiú hazamegy onnan, mert már majd' éhen hal, mert érzi, hogy rabságban van: szolga lett, pedig fiú lehetne, és amikor hazamegy, az atya megöleli. Erről született egy kedves lelki ének, egyik sora így hangzik: *„Atyám, ne fond karod nyakamra, / lágy ölelése fojtogat!”* És az atya mégis megöleli ezt a fiút, mert nem szégyelli. Lehet, hogy a szolgák csodálkoztak: micsoda boldonság, elherdálta, amit kapott, becsapta az apját, kikérte előre a rá eső részt, még azt se tudta megvárni, hogy az öreg felforduljon, hanem ő már előre elköltötte, és az atya megöleli. Mert Isten az ilyet nem szégyelli, testvérek, aki azt mondja Neki, hogy *„vétkeztem az ég ellen és Teellened, és nem vagyok immár méltó, hogy a Te fiának hívattassam”*. Az atya megöleli: *„hozzátok ki a legszebb ruhát”*, hozzátok a gyűrűt, *„húzzatok ... sarut a lábaira”*, mert mezítláb jár, mert a cipőjét is elvesztette. És az addig feltöltött ruhatárból felöltözteti ezt az embert, mert ez az ő fia, és azt mondja a többieknek, a szolgáknak meg a másik fiának: *„ez az én fiam meghalt és feltámadott; elveszett és megtaláltatott”*. *„Kezdének azért vigadni.”*

„Nem szégyelli őket Isten, ... mert készített nekik várost.” Ezért úgy állj ma meg az Úr előtt, hogy kérd azt Tőle, adja a vágyat a szívedbe, mert Ő adja ezt a vágyat! Ez a vágy nem születik meg csak úgy a szívünkben, hogy vágyakozunk. Hadd mondjak egy példát! Amikor gyerekként éreztem ezt a vágyat, csak annyi történt, hogy ültem a konyhánk ablakában, és néztem a templomtornyot. Azt se tudtam, hogy mi van ott, mi történik, kicsi gyerekként nagyon tetszett a harangok hangja, ahogy harangoztak, és bennem Isten Szentlelke táplált egy vágyat, hogy nekem oda el kell mennem. Nem tudtam, hogy mi van ott, nem tudtam, hogy kik vannak ott. Nem arra vártam, hogy majd megyek az osztálytársammal, megvárom, míg a többiek jönnek. Azok nem jöhettek, mert nézték, hogy vajon mennek-e, mert azok másnap már elsőként felel-

tek az iskolában! Bennem ott volt ez a vágy, és tudom, hogy Isten ültette el. Olyan jó lenne, ha benned is elültetné ezt a vágyat: nekem ott kellennem! Ezeket nem szégyellte Isten, mert ezután vágyódtak: nekem ott kellennem, nekem el kellérem!

Ez a szó a Bibliában, hogy vágyódni, ilyeneket is jelent az eredeti szövegben: törekedni valamire, vágyani valamire, elérni valamit. Testvérek, mit kell elérnünk? El kell érni hitünk célját, a lélek üdvösségét – a Biblia szerint – és Ábrahám, Izsák, Jákób és a hithősök mind ezt akarták elérni. Nem azt nézték, hogy mit hagynak hátra, mi van mögöttük, hanem azt, hogy hova kell bemenniük, és nekünk megvan ennek a bemenetelnek az ígérete! Ahogy a délelőtti istentiszteleten hangzott az áldás: az örök életbe való bemenetelre készít bennünket Isten (2Péter 1). Adjon vágyat a szívedben arra, hogy itt legyél, ige-közelben legyél, vágyat arra, hogy Jézusé légy, és vágyat arra, hogy egyszer bevigyen ebbe a hazába valóságosan is az Úr!

Adja az Úr, hogy téged se szégyelljen, mert akiket Isten nem szégyell, az onnan látszik, hogy ők se szégyellik az ő Istenüket. Erről pedig a 2Timótheus 1,12 szól nekünk. Pál apostol azt mondja, hogy ő nem szégyelli az evangéliumot, mert: „*Tudom, kinek hittem.*” És a római gyülekezetnek azt írja: „*nem szégyellem a Krisztus evangéliumát*”. Miért? Mert őt se szégyellte Isten. Őt, aki az egyházat üldözte, aki erőszakos volt, aki képes volt a hívő asszonyokat és gyermekeket börtönbe vetni, egyszer csak Isten elkezdte nem szégyellni. Mert Isten vagy nem szégyell téged, és felvállal az ítélet napján, vagy elítél. Akiket nem szégyell, azoknak azt mondja: „*jertek, én Atyám áldottai, örököljétek ez országot!*” Akiket nem vállal fel, mert ők sem vállalták fel Őt ebben a földi életben, mert nem Őutána vágyódtak, hanem testiek, világiak után, azoknak azt mondja: menjetek a külső sötétségre! Hadd fejezzem be ezzel: azokat nem szégyelli, akik az Ő Fiában, Jézus Krisztusban vannak, akiknek Ő adott bűnbocsánatot, új életet, új reményt, új távlatokat! Igénk azt mondja, nem olyan nagy baj, hogy nem látjuk, ezt hitben kell elfogadni. Azt mondja az Írás: csak távolról üdvözölték azokat az ígéreteket. „*Távolról látva és üdvözölve*”, mintha látták volna a láthatatlant. Ezért fontos a hit, ajándékozzon meg Isten téged is élő hittel, hogy vágyódj ez után az élet után, a jobb után, a mennyei haza után!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy valóban ilyen embereket sem szégyelltél, mint amilyen Jákób volt, minden bűnével, szennyével, mocskával együtt felvállaltad, és hozzákapcsoltad a nevedet az ő nevéhez, mert beemelted őt kegyelem által a te országodba. Köszönjük, Urunk, hogy nincs olyan mélység, ahonnan valakit ne tudnál kiemelni, felemelni, nincs olyan reményt vesztett élet, nincs olyan sötétség, amiben te ne tudnál megoldást nyújtani azoknak, akik Hozzád kiáltanak: „Uram, Isten, siess / minket megsegíteni / ily nagy szükségünkben!” Kérünk téged, Urunk, fogadd hálánkat azért, ha vágyaink már megszentelődtek, ha vágyódásaink már feléd irányulnak, és ha úgy munkálkodtál a szívében, hogy mindezt megadtad kegyelemből! És köszönjük, hogy ezért lehet itt a földi életben is a te gyermekeidként járnunk, akiket nem szégyellsz, hanem vállalasz.

Kérünk, Urunk, áldd meg a mi számunkra az ígét, hadd forgassuk a szívében! Áldd meg ezeket az estéket, amelyek következnek, Urunk, és add, hogy vágyódjunk eljönni minden nehézség ellenére is, hiszen a Te közelséged olyan jó nekünk!

Ámen.

613 Bús, sötét éjből, börtönömből

🎵 Sleeper, William True (1819-1904) 🎵 Stebbins, George Coles (1846-1945)

🎵 Oszvald Péter (?-)

F F B F Dm Gm C7 F

Bús, sötét éjből, börtönömből, Jézus, jövök, Jézus, jövök,

F F5# B F Dm F/c C F

Nálad szabadság, fény tündököl, Jézus, jövök hozzád!

B B F F C C G7 C

Szent kezed gyógyít, élet és áld, Kol-dusélet helyett gazdagot ad,

F F5# B F F/c C7 F

Bűn, ha jó, megvéd minden át. Jézus, jövök hozzád!

2. Csúf vereségből, száz bukásból,
Jézus, jövök, Jézus, jövök,
Győzelem árad Golgotáról,
Jézus, jövök hozzád!
Összetört szívem enyhe te légy,
Tomboló vészben, viharban te védj,
Gond, ha reám tör, nyújts te reményt.
Jézus, jövök hozzád!

3. Nyugtalan, gögös büszkeségből,
Jézus, jövök, Jézus, jövök,
Így adod békéd fenn az égből,
Jézus, jövök hozzád!
Csüggve terajtd, nem magamon,
Járhatok egyre a keskeny úton,
Részem a bátor, szent bizalom.
Jézus, jövök hozzád!

4. Elhagyok sírt és sok rettegést,
Jézus, jövök, Jézus, jövök,
Drága hazádban adj pihenést,
Jézus, jövök hozzád!
Elhagyom élttem csúf romjait,
Várnak egedbe te szent karjaid,
Láthatom orcád s angyalaid.
Jézus, jövök hozzád!